

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Michelle Major
Katicabogár

Laurie Paige
Kémeim jelentik

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Major, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Bianca 325. eredeti címe: A Baby and a Betrothal (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© Harlequin Books S. A., 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Bianca 326. eredeti címe: Romancing the Enemy (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

Első magyarországi megjelenés: Bianca 222., Harlequin Magyarország Kft., 2009

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: *Bianca 325-326. szám, 2019*

ISBN 978-963-448-619-0

Átdolgozott kiadás

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Major
Katicabogár

1. FEJEZET

Ha egy randiban a készülődés volt a legjobb, akkor az a randi nagy bukta, gondolta Katie Garrity, miközben igyekezett érdeklődést mutatni az asztalnál vele szemben ülő férfi fejtegetései iránt. Mike projektmenedzserként dolgozott a közeli Aspenben, és Katie nagy gonddal készült a találkozásukra.

Mivel volt egy péksége, most is – mint mindig – különösen ügyelt a manikűrjére. Körmeit halvány rózsaszínre lakkozta, haját szépen beszárította, és még ki is sminkelte magát. Egyszóval mindent megtett, hogy úgy nézzen ki, mint egy olyan nő, aki szeretne férjhez menni, családot alapítani. Most viszont már úgy vélte, mindez idő- és energiapazarlás volt.

– Akad néhány barátom, akik gluténmentes élelmiszereket fogyasztanak, úgyhogy kitaláltam számukra pár receptet – mondta. Remélte, hogy jól válaszolt, noha csupán fél füllel hallotta, amit a férfi kérdezett.

– Én többre gondoltam, mint gluténmentes étkezésre. Kizárólag nyers élelmiszerek fogyasztásáról beszéltem – jelentette ki Mike. – El sem hiszi, milyen alaposan megtisztítja a beleit, ha...

– Értem már – szakította félbe Katie, és körülnézett, hátha látja valahol a pincérnőt.

Mike az imént mesélte el részletesen, miféle hatással van egy falat kenyér az emésztőrendszerére.

Ó, miért is kellett neki ez a randevú, amelyet az egyik vevője szervezett a számára! Hát persze, hiszen randizni akart. Olyan találkára vágyott, amely talán messzebbre is vezet majd, és azzal kecsegtet, hogy lesz valamikor férje meg gyerekei...

Noha szülővárosában, a Colorado állambeli Crimsonban közszeretnek örvendett, az utóbbi években meglehetősen sivár volt a szerelmi élete. Bármennyire is bolondultak a férfiak a süteményeiért, egyikük sem akart tőle többet.

– Meg kellene fontolnia, nem lenne-e jobb, ha átalakítaná a pékségét egy nyers kosztot kínáló étteremmé – tanácsolta Mike. – Van egy ilyen Aspenben, és nagyon jól megy.

Katie-nek most már elege lett. Szikrázó szemmel a férfira támadt:

– Méghogy zárjam be az *Édes életet*, amely három generáció óta a családom tulajdonában áll! A nagyanyámtól örökölt pékségemet?

– A cukor egyfajta drog, vagyis ha úgy vesszük, maga drogdíler.

Katie-nek a szája is tátva maradt. Hihetetlen! Tényleg nem veszi észre ez a pasi, hogy benne forr a mérge?

– Akkor ennyi. – Felállt, és néhány bankjegyet tett az asztra. – Köszönöm a tanulságos estét. Jó utat hazafelé!

Azzal a bárpult felé fordult, mert úgy érezte, azonnal szüksége van egy nagy pohár sörre. A vacsorát ugyan a sörözőben fogyasztották el, Mike azonban ragaszkodott hozzá, hogy vizet kérjenek mellé.

A belső udvarra vezető ajtók nyitva álltak, és beáramlott a friss hegyi levegő. Crimsonban meleg volt a június, bár a helység magaslati fekvése miatt éjjelente erősen lehűlt a levegő. A Sziklás-hegységben fekvő kisváros a maga viktoriánus stílusban épült házaival kedvelt úti célja volt a turistáknak, ami jót tett az itteni üzletek forgalmának, beleértve a pékségét is.

Katie tekintete a pultnál üldögélő, széles vállú férfira tévedt, és nyomban felpezsdült a vére. Mély lélegzetet vett, hogy lecsillapodjon, aztán kért egy sört a csapostól, majd megállt a férfi mellett, és megérintette a vállát.

– Szia, Noah, mióta vagy itthon?

– Katicabogár!

Mély hangjától és mosolyától Katie nyomban elolvadt. De ehhez már azóta hozzászokott, mióta a középiskolában megismerte Noah Crawfordot.

– Néhány napja jöttem, hogy meglátogassam anyámat. És te mit csinálsz itt ma este?

– Randevúm volt. – Katie fogta a poharát, melyet a csapos időközben elé tett, és belekortyolt a

sörbe.

– Randevúd?

– Úgy bizony. – Bár Noah jó tizenöt centivel magasabb volt nála, a különbség most kiegyenlítődt, mivel a férfi egy bárszéken ült, míg Katie állva maradt mellette, és egyenesen a férfi kobaltkék szemébe nézett. – Tudod, ha egy pasi meg egy csaj együtt mennek szórakozni, azt randevúnak hívják. Általában többet tartalmaz némi alkohólnál meg egy gyors numeránál, talán ezért nem ismered a szót.

– Au! Ez fájt – fordult felé Noah, és ahogy térdével megérintette a lány csípőjét, Katie megborzongott. Gyorsan kiitta a sörét. – Megbántottalak valamivel, Katicabogár? Azt hittem, barátok vagyunk. A fenébe is, te vagy az egyik legjobb haverom tizenhat éves korunk óta. Jó, az utóbbi időkben... nem voltam túl figyelmes, de ettől még nem kellene ennyire utálnod.

Fenyőillata van, vagyis Noah-illata, szimatolt bele bódultan a levegőbe Katie, de azért igyekezett megőrizni a józanságát.

– Még mindig haverok vagyunk, csak ne hívj többé Katicabogárnak! Egy tinihez illik ez a becenév, én viszont már nem vagyok tini.

– Oké, Katie. És milyen volt a randi?

– Nem így képzeltem. – Katie nem akart egyenesen a férfi szemébe nézni, nehogy elárulja az érzelmeit. Jóllehet már egyetlen sörtől becsípett, rendelt még egyet.

Igen, Noah meg ő haverok voltak, csak hogy ő mindig többet akart. Szerencsére a férfi nem vette észre, hogy ő titkon szerelmes belé.

– Miért? Netán tolakodott? Mert akkor fenéken billentem.

– Á, semmi ilyesmit nem tett. Mindössze rém unalmas.

– Akkor meg minek randiztál vele?

A csapos közben hozott még két sört, és Noah megragadta az egyik poharat. Erdészként dolgozott a *United States Forest Service* alkalmazásában, és minthogy napjait többnyire a szabadban töltötte, nagy, erős keze és izmos alkarja leburnult a napon. Katie alig tudta levenni róla a szemét, aztán mégis megszólalt:

– Lesz egy gyerekem – jelentette ki álmodozva.

Noah menten félre nyelte a sört, és prüszkölve köpte ki.

– Jobban mondván, szeretném, ha lenne egy gyerekem – helyesbített Katie.

– Most lesz... vagy csak szeretnéd, hogy legyen? – kérdezte harákolva a férfi. – Az ugyanis... nagy különbség.

– Szerinted innék alkoholt, ha terhes volnék?

– Igaz. – Noah megfogta olívazöld pólója szélét, hogy megtörölje vele a száját, ám Katie még időben odanyújtott neki egy szalvétát. – De az ilyen dolgokban nem szerencsés hideg fejjel dönteni.

– Te könnyen beszélsz – sóhajtott Katie, és igyekezett levenni a szemét Noah sötétszőke fürtjeiről, melyek a szokásosnál kicsit hosszabbra nőve felborzolódtak a tarkóján. Hogy elterelje a figyelmét, ivott egy korty sört. – Elég, ha elmosolyodsz, máris minden nő odavan érted. – Fejével az egyik asztal felé intett, amelynél egy fiatal nő ült, sóvár tekintettel méregetve Noah-t. – Látod? Erre gondoltam.

A férfi felnevetett, odakacsintott ismeretlen hódolójának, aztán Katie-re vigyorgott.

– Te is odavagy értem? – kérdezte, és olyan közel hajolt hozzá, hogy ajka kis híján megérintette a másik állát.

Katie alig kapott levegőt, de hősiezen ellenállt a kísértésnek.

– Ó, micsoda bájgúnár! – csúfolódott. – Csak hogy én immunis vagyok rád.

– Na, épp ezért lehetünk barátok. – Noah újra kiegyenesedett a székén. – De most komolyan: miért randizol egy idiótával?

– Amikor belementem, még nem tudtam, hogy az. Hajnali négykor kezdek a pékségben, és többnyire este kilenckor már bezuhanok az ágyba. A kapcsolataim arra a néhány kedves szóra korlátozódnak, melyeket a vevőimmal váltok. Kivéve, ha nagy ritkán találkozom a barátnőimmal.

– Akkor a barátnőid keressenek neked egy pasit!

– Már szoltam, hogy nézzenek körül, és tényleg nyitva tartják a szemüket. Kicsit kínos azért ez az egész: mások próbálnak összehozni nekem egy randevút! Úgy érzem magam, mint egy reménytelen kis penészvirág.

– Nem vagy az. – Noah a lány tarkójára tette az egyik kezét, és masszírozni kezdte feszült izmait. – Az emberek ugyanúgy szeretnek téged, ahogy a nagyanyádat is szerették, amikor még ő vezette a pékséget. Mindig mindenkinek segítesz, engeddd hát, hogy viszonzásképpen most neked segítsenek. Megérdemled, hogy boldog légy – tette hozzá halkán.

Katie felemelte a fejét, és figyelmesen mustrálta. Noah fáradtnak tűnt. Szeme alatt megjelentek az apró ráncok, markáns állán kiütköztek a borosták. Talán annyira be van fogva, hogy borotválkozni sincs ideje? – vetődött fel a lányban.

– Mi történt? Miért vagy a városban? – puhatolózott.

– Ahogy mondtam, meglátogatom az anyámat.

Katie már látta egyszer ezt a kifejezést a férfi arcán – tíz évvel ezelőtt, amikor a papája meghalt rákban.

– Eljöttem, mert... – Noah elhallgatott, és összefonta a karját maga előtt. – Agydaganata van – bökte ki végül.

– Ja, ne! Nagyon sajnálom. – Eltekintve zűrzavaros, részint romantikus érzelmeitől, Katie kedvelte ezt az embert. Fájt, hogy szenvedni látja, és azt is tudta, mennyire megviselte annak idején az egész családot, de főleg Noah-t a papa halála. Együttérzően megfogta a kezét.

– Miben segíthetek?

– Semmiben. A tumor valószínűleg jóindulatú. A jelek szerint anyámnak már régóta voltak panaszai, aztán Denverben csináltak egy MRI-t. Ő persze csak akkor hívta fel Emilyt meg engem, amikor már megvolt az eredmény, nehogy felizgasson minket.

– Ez rá vall. – Noah édesanyja, Meg Crawford az egyik legerősebb nő volt, akit Katie ismert. Méltósággal és rendíthetetlen optimizmussal ápolta a férjét, Jacoböt, miután kiderült, hogy annak hasnyálmirigyrákja van. – Emily is visszajött Crimsonba? – érdeklődött Katie Noah húgáról, aki férjével és négyéves kisfiával a keleti parton lakott.

– Ma mentem el Denverbe érte meg Davey-ért.

– Meddig maradtok itt? Milyen kezelést kap a mamád? És mik a kilátásai?

– Csak sorban, Katicabogár! – intette türelemre a férfi, aztán halvány mosoly jelent meg az arcán. – Vagyis Katie.

– Ma este nem haragszom meg érte – mondta a lány, és megszorította a kezét.

– Jövő hét elején Denverben felnyitják anyám koponyáját, aztán szövetmintát vesznek az eltávolított daganatból, mert úgy akarnak meggyőződni arról, hogy valóban jóindulatú-e. Utána újabb vizsgálatok következnek. A legtöbb segítségre az első két hétben lesz szüksége, de legalább hat hétig tart, amíg visszatérhet a megszokott életéhez. Aztán már csak kontrollra és rendszeres MRI-re kell járnia Denverbe.

– Teljesen felépülhet? Nincsenek tartós mellékhatások?

– Az orvos most ezt mondja, de hát az agy bonyolult szerkezet. Mindenesetre reménykedünk.

– Meg fog gyógyulni, Noah. Ő nagyon erős és kitartó.

– Apám is az volt – felelte a férfi, elhallgatva a szomorú folytatást: mégis lám, mi lett a vége.

– Kérnek még egy sört? – lépett oda hozzájuk a csapos.

– Én nem – rázta meg a fejét Katie. Hirtelen észbe kapott; úgy ülnek itt bizalmas közelségben, mintha komolyan összetartoznának. Gyorsan elengedte hát a férfi kezét. A nő, aki az imént olyan mohó pillantással méregette Noah-t, féltékenyen bámulta. Jó nagy mellei voltak, vékony dereka, és látszott rajta, hogy imád bulizni. Pont megfelelő zsákmánynak tűnt a férfi számára, vagyis épp az ő ellentéte volt.

Most már Noah is odanézett a csinibabára, és kedvesen elmosolyodott.

– A következő hódításod?

– Ma este nem. – Azzal Noah könnyedén leugrott a székről, és néhány papírpénzt tett a pultra. – Hazaviszlek.

– Nem kell...
– De én akarom. Nem tesz jót nekem, ha itt ülök a sörömet kortyolgatva, mert... nem szeretnék most egyedül lenni.

Katie bólintott.

– Oké. Nézzünk meg egy filmet?
– Amit a legjobban szeretnék, az Buddy, a két méter magas karácsonyi manó – derült fel reménykedve Noah arca, mire Katie elnevette magát.
– Június van – jegyezte meg, bár Will Ferrell mindkettejük kedvenc színésze volt.
– Egy kis karácsonyi hangulat sosem jön rosszkor.
– Hát akkor hajrá!
Noah hálásan elvigyorodott.
– Mihez is kezdenék nélküled, Katie?

Nincs senki más, akivel ma este szívesebben találkoztam volna, gondolta Noah, miközben már az utcán jártak. És feltehetően így vélekedett aranysárga labradorja, Tater is, mert egy percre sem tárgított a lány mellől.

Katie adta neki ezt a nevet, miután Noah örökbe fogadta a kidobott, beteg kutyakölyköt, akire kirándulók találtak rá egy erdei úton, Boulder határában. És Katie gondoskodott róla akkor is, ha Noah-nak alkalomadtán Washingtonba kellett utaznia valamilyen értekezletre vagy konferenciára.

Az állami erdészeti alkalmazottjaként Noah többnyire Boulder közelében a Rooseveltről elnevezett nemzeti erdőt járta, amely mintegy kétórányi útra volt Crimsontól kelet felé. Jóllehet rendszeresen látogatta az édesanyját, Katie újabban különféle ürügyekkel igyekezett távol tartani magától, ezért ritkábban találkoztak, mint amikor még diákok voltak.

Bár nem a városban lakott, Noah szerette Crimsont, és édesanyja betegségének egyetlen pozitív hozadékaként könyvelte el, hogy a nyarat itt fogja tölteni. Coloradónak ezen a részén úgymint rég látta már az erdőket.

– Hogy oldod meg a munkádat? – kérdezte Katie, mintha csak olvasna a gondolataiban.
– Átmenetileg áthelyeztek a White Riverbe, úgyhogy nyáron ezt az erdőt kell majd felügyelnem itt, Crimson környékén.

– Ó! – nyugtázta a hírt nagy meglepetéssel Katie. – Édesanyád nagyon fog örülni.

– Te nem?

Katie kiereszkedett magából egy halvány mosolyt.

– Pillanatnyilag rengeteg dolgom van a pékségben, emellett pedig segítek megszervezni egy tortasütő versenyt az adományozók napjára.

– És akkor még ott vannak a randevúk a barátnőid által felhajtott pasikkal – cukkolta a férfi.
– Nem kell úgy beállítanod ezt a dolgot, mintha azok a pasik vágóhídra vonszolt birkák lennének.
– Házasság, apaság... brrr! – komédiázott Noah, mire Katie meglegyintette. – Jól van, na, csak vicceltem. Minden férfi boldog lehetne, ha te lennél az oldalbordája.

A lány fejcsóválva továbbment, miközben hátravetette hosszú, sötét haját, Noah viszont megtorpant. Hirtelen belegondolt, el tudná-e viselni, ha Katie egy másik férfié lenne. Hát, aligha. Hiszen az ő régi barátnője a legszeretetre méltóbb ember, akit csak ismer, ráadásul roppant csinos is!

Noah tekintete bebarangolta a lány kívánatos domborulatait, melyeket a szűk farmer jól kihangsúlyozott. Világossárga, vékony pulóvere alatt sejteni lehetett gyönyörű mellét, a V alakú kivágás pedig szabadon hagyta finom bőrét.

Sokáig úgy tekintett rá, mintha a kishúga volna. Ám a gondolatai váratlanul más irányt vettek. Próbálta fékezni a vágját, elvégre itt mégiscsak a kedves kis Katicabogárról van szó, aki valószínűleg többet vár tőle, mint amennyit ő adni tud. De Katie jobbat érdemel nála, és ezt sosem szabad szem előtt tévesztenie.

– Édesanyád farmján laksz? – fordult most hozzá a lány.

– Egyelőre Logan és Olivia házába költöztem be, mármint a garázslakásba. Holnap reggel kezdem

bejárni az itteni erdőket, hogy pár nap alatt valami áttekintést kapjak. De mihelyt visszajöttem, a farmházba fogok költözni, és a műtét után minden éjjel anyám mellett leszek.

- Ha jól emlékszem, édesapád halála óta nem töltöttél egyetlen éjszakát sem a farmon.
- Mert valahányszor oda megyek, eszembe jut, hogy cserben hagytam.
- Nem igaz, te...
- Ne szépítsük! Nem tudtam nézni, ahogy haldoklik, ezért igyekeztem folyton meglógni a házból.
- Tinédzser voltál.

Közben bekanyarodtak a fákkal szegélyezett utcába, ahol Katie lakott. Mióta a nagyanyjától megörökölte a házat, Noah csak egyszer járt itt.

– Emily éppen betöltötte a tizenhatodik évét, amikor kiderült, hogy apámnak rákja van. Mégis kitartott mellette, és az utolsó percig segített anyámnak az ápolásban.

– Most viszont itt vagy. – Katie ekkor megállt egy kis ház előtt. – Egyébként megérkeztünk. – Aztán Noah hitetlenkedő arckifejezését látva hozzátette: – Néhány dolgot megváltoztattam, hogy jobban a magaménak érezzem.

A régi épületet szürkére festették, az ablakkereteket sötétvörösre, a felújított verandán pedig néhány kerti szék, valamint egy hintaágy gondoskodott a kényelemről.

- Tetszik. Szerintem illik hozzád.
- Remélem, nagyanyámnak is tetszene.
- Abban biztos lehetsz.

– Nagyon hiányzik. – Katie sóhajtva kinyitotta az ajtót, és a nappaliba vezette a férfit. – A dvd-k ott vannak a tévé alatti kasszettekben. Beteszed a filmet, amíg hozok valami harapnivalót?

Noah érezte, ahogy minden feszültség eltűnik belőle. Katie meg ez a ház valahogy mindig megnyugtatta. A lány hamarosan megjelent egy tálcával, rajta – ahogy egy karácsonyi filmhez illik – két bögre forró csokoládé meg egy halom csokis-zabpelyhes keksz, a pékség egyik híres terméke.

- Már nem is emlékszem, hányszor ettem a nagyanyád kekszéből annak idején.

Katie nagyot nevetett.

- Valahányszor összevesztél Torival, mindig ide jöttél, vagy a pékségbe.

Noah összerezzent, ahogy az akkori barátnője neve elhangzott. Mindaddig azt hitte, Tori lesz élete örök szerelme, amíg a lány az évváró előtt egy héttel össze nem törte a szívét.

– Tori olyankor csak még dühösebb lett. Mivel ti ketten jó barátnők voltatok, azt hitte, neki fogsz igazat adni.

– A középiskola után már nem is találkoztunk. Megorrolt rám, mert a te pártodra álltam. – Katie belemártott egy pillecukrot a forró csokoládéba. – Úgy hallottam, sikeres belsőépítész lett. Valaki említette, hogy idén nyáron egy aspeni projekten dolgozik.

- Aha – dühöngte Noah, mert ehhez nem volt mit hozzáfűznie.

Az utóbbi tíz évben nem is nagyon jutott eszébe a volt barátnője, most pedig egyetlen épkézláb gondolata sem maradt, miközben nézte, hogyan nyalja le az ujjait Katie.

Mire véget ért a film, már egyre jobban kívánta a mellette ülő lányt. Az ő Katicabogarát! El sem tudta volna képzelni, hogy ez megtörténhet. Bambán meredt továbbra is a sötét képernyőre, Katie viszont nyilván azt hitte, azért hallgat, mert Tori jár a fejében, vagy az édesanyja miatt aggódik. Közelebb húzódott hozzá, és kezét a karjára tette, amitől Noah menten lángra lobbant.

- Ha valamire szükséged van, én itt vagyok – suttogta Katie.

A férfi odafordult hozzá, és úgy fürkészte az arcát, mintha először látná gyenge bőrét, fitos orrát, csokoládébarna, nagy szemét. Alsó ajka teltebb volt, mint a felső, amelynek peremén egy gyerekkori sérülésből származó, apró heg látszódott. Erről korábban már mesélt neki a lány, de Noah most fel akarta kutatni testének minden négyzetcentiméterét, hogy felfedezze.

Katie valószínűleg megérezte, mi megy végbe benne, mert élesen beszívta a levegőt, és a szeméből az sugárzott, hogy ő is kívánja Noah-t.

Csak hát a barátság ugyebár fontos dolog, és azt nem kellene kockára tenni. Eddig ahányszor egy nő többet akart tőle, mint amennyit ő hajlandó lett volna adni, Noah a menekülést választotta.

Katie esetében viszont ezt nem tehette. Abban meg nem volt biztos, hogy tudna többet nyújtani. Hüvelykujjával végigsimított a lány alsó ajkán.

– Meg akarlak csókolni – suttogta, remélve, hogy a másik majd észhez téríti.

Ám Katie ehelyett odahajolt hozzá, és amint a férfi beletúrt sűrű hajába, lehunyta a szemét. Aztán nyelvvel előbb csak megérintette Noah szája sarkát, majd végigcirógatta a száját.

Sajnos ennek már nem lehetett ellenállni. Noah magához húzta, és elmélyítette a csókot, aztán hátrahanyatlott a heverőn, magával húzva a lányt. Mindkét kezét a pulóvere alá dugta, és egykettőre kinyitotta melltartójának csatját.

Katie kuncogva a könyökére támaszkodott, és mohó tekintettel nézett rá.

– Tudtam, hogy ebben nagy mester vagy.

– A melltartó levételében?

– Aha! Képzelem, mennyit gyakoroltad – incselkedett vele a lány.

Noah sosem titkolta, hogy számos felszínes, akár csupán egyéjszakás kalandja volt már, és a nőekkel való kapcsolatában inkább a mennyiségre, mint a minőségre fordított gondot. Valamiért ezt most mégis kínosnak találta.

Katie jobbat érdemel, gondolta, és felült. A lány azonban nem tágított, sőt: lovagló ülésben az ölébe telepedett, ami igencsak megnehezítette a férfi dolgát.

– Talán nem kellene... – kezdte bizonytalanul, Katie viszont nyomban a szájára tette kezét, és félbeszakította:

– Tudni akarom, miben vagy még jó.

Abban, amiben kell, jutott Noah eszébe egy vicces sajtoreklám, de persze nem mondta ki. A helyzet egyébként is egyre komolyabbra fordult, és ő meg sem bírta szólalni a meglepetéstől. Katie ugyanis a melltartójával együtt a pulóverét is áthúzta a fején, és elhajította. Aztán két kezével eltakarta a mellét.

– Gyönyörű vagy – nyögte Noah, és maga sem értette, hogyhogy nem fedezte fel ezt már korábban. – Vedd el a kezed!

Miután Katie eleget tett a kérésének, ő előbb ujjjaival becézni, majd csókolgatni kezdte a mellbimbóit, miközben a lány feljebb tolt rajta a pólót. Noah gyorsan lehámozta magáról a zavaró ruhadarabot, újra magához húzta a lányt, és megfordulva hanyatt fektette.

– Hálószoza? – kérdezte rekedten.

– Nem, Noah, itt és most azonnal...

Katie elnézte a férfit, aki letérdelt a heverő mellett, és mint valami becses ajándékot, óvatosan kibontotta őt a farmeréből meg a bugyijából. A pulóverétől már egyedül is megszabadult korábban, amin ő maga csodálkozott a legjobban. Soha nem volt még ilyen bátor, de amikor Noah azt mondta, meg akarja csókolni, minden gát átszakadt benne. Hiszen oly régóta vágyott a férfira, hogy nem szalaszthatta el ezt a lehetőséget.

Különben is tisztában volt vele, hogy mihelyt kétsége támadna, vagy elbizonytalanodna, Noah az első jelre nyomban leállna. Kétségek pedig legfőlegbamiatt gyötörhették volna, mert a nagy tapasztalattal bíró, érzéki nőkhöz képest, akikhez a férfi hozzászokott, neki nem volt jártassága a szerelmi játékokban. Ezt a hiányosságát azonban bőven pótolta az emésztő vágy, amely egyre merészebbé tette.

Miután Noah levette magáról a farmert meg a bokszeralsót, Katie az ajkába harapott. Utoljára azon a nyáron látta a férfit meztelen felsőtesttel, amikor befejezték az iskolát. És azóta még izmosabb lett a mellkasa, a válla, a hasa... no és a lába, siklott le gyorsan a tekintete, gondosan kerülve azt a testrészt, amely szintén jó felépítésűnek tűnt. Félt ugyanis, hogy elveszti a bátorságát.

De talán így is hibát követ el. Noah alkoholt ivott, azonkívül emészti a gond az édesanyja miatt, és fájdalmas emlékek gyötrik az édesapja elvesztésével kapcsolatban. Akkor viszont ő kihasználja a helyzetét. Nem, ez azért ostobaság, hessegette el gyorsan a gondolatot. Végére is ha itt valaki ki van téve a veszélynek, hogy a lelke megsérül, akkor az ő.

Noah kivett a tárcájából egy óvszert, és felhúzta, aztán visszatért hozzá.

– Fájni fog a szád, ha továbbra is harapdálod – figyelmeztette a férfi.

– És mi jobbat csinálhatnék a számmal? – kacérkodott Katie, mire Noah sejtelmesen elmosolyodott, aztán szenvedélyesen megcsókolta a lányt, miközben a csípőjét és combját simogatta.

Katie alig kapott levegőt. Egek, de jó volt érezni bőrén a férfi meleg kezét! No és persze Noah pontosan tudta, hogy kell őt simogatni, felizgatni, amire úgy reagált a teste, mintha csak erre teremtették volna.

Amikor Noah a lába közé nyúlt, egy pillanatra szabadulni akart, aztán mégis gyorsan átadta magát a csodás érzéseknek, és igyekezett mind közelebb kerülni azokhoz az ügyes ujjakhoz.

A férfi lábfejével odébb lökte a dohányzóasztalt, és Katie-t is magával húzva legurult a heverőről a puha szőnyegre. Úgy fordult vele, hogy a lány megint a hátán feküdjön, majd kezét az arcára tette.

– Annyira kívánlak – súgta.

– Én is. Most – nyöszörögte elfúló hangon Katie, és mihelyt megragadta az izmos vállakat, máris érezte, hogy Noah beléhatol. Elképesztően jó érzés volt, egyszerűen tökéletes, hát még amikor a férfi mozogni kezdett benne! Ráadásul közben újra és újra megcsókolta, kezével pedig a felmeredő mellbimbóit izgatta. Aztán hatalmas önuralommal megvárta, míg ő eljut a csúcsra, de nyomban követte is. Majd ernyedten rázuhant, és az arcát Katie nyakába temette.

Jóval később, miután mindketten ismét szabályosan lélegeztek, Noah megcsókolta a lány nyakát, és felemelte a fejét. Ebben a pillanatban Katie rádöbrent, mit is csináltak, pontosabban mit kezdeményezett ő: ezzel az estével kockára tette a barátságukat... és mindent.

– Csodás volt. Gyakorlat teszi a mestert – próbálta viccelődve eljátszani, milyen lazán képes kezelni a helyzetet.

– Te titted olyan csodássá. – Noah kisimított egy tincset a lány homlokából.

Katie nem tudta megakadályozni, hogy szemét elöntsék a könnyek. De hogy is maradhatott volna közönyös, amikor Noah ilyeneket mondott? Amikor úgy nézett rá, mintha az érzései túlmutatnának a vágyon és a barátságon?

A férfi levette a heverőről a könnyű takarót, és maguk köré tekerte.

– Csak azt szégyellem, hogy mindez a padlón történt. Jobban meg kellett volna becsülnöm téged...

– Ó, én így is nagyon megbecsülve érzem magam – felelte Katie. – Szeretek a földön heverni veled.

– Remélem, még jobban fogod szeretni, ha ágyba bújunk. – Azzal Noah felállt, ölebe kapta a lányt, és takaróstul átvitte a hálószobába.

2. FEJEZET

Amikor Katie felébredt, először is vetett egy pillantást az éjjeliszekrényen álló órára, amely fél négyet mutatott. Mindig ilyenkor kelt fel, akkor is, ha szabadnapja volt. A hajnali kezdés természetesen a foglalkozásával függött össze, idővel azonban teljesen rászokott.

Csakhogya ma nem egyedül feküdt az ágyban. Legalábbis ezt hitte, míg meg nem fordult a másik oldalára. Ekkor fedezte fel, hogy Noah nincs ott, sőt a párnája sem őrizte már a testmelegét. Emlékezett, hogy valamikor az éjjel másodszor is szeretkeztek, aztán ő elaludt a férfi karjában. És most tessék, megint magára maradt!

Felült, és megsóválta a fejét. Noah nem szereti őt, ami történt, csupán szex volt, ami nagy különbség. Erről pedig sosem szabad elfeledkeznie, különben nagy bajba kerülhet.

Pontosan tudta, hogyan bánik Noah a nőkkel. Hallott erről történeteket a városban, és olyat is látott már, amikor egy elhagyott nő sírógörcsöt kapott. Ennek ellenére nem hitte volna, hogy vele is így bánik az, aki állítólag a barátja. Állítólag...

Felkelt, magára kapott egy köntöst, és végigjárta a csöndes, sötét házat, hátha csupán arról van szó, hogy Noah nem tudott aludni, és kiment a konyhába. De nem szökött meg!

Egyre csüggedtebben haladt helyiségről helyiségre, míg végül kénytelen volt megállapítani, hogy bizony a férfi mégiscsak lelépett. Aztán a nappaliban helyére tolt a dohányzóasztalt, és visszarakta a párnákat a heverőre. Most úgy nézett ki megint minden, mintha meg sem történt volna ez az éjszaka. Istenem, hányszor elképzelte már, hogy Noah karjaiban fekszik! Arra viszont egyáltalán nem volt felkészülve, hogy másnap ilyen csalódottnak fogja érezni magát.

Visszament a hálószobába, mert nem ért rá hosszasan bánkódni, és végképp belesüppedni az önsajnálatba. Péntek hajnalban mindig sok munka várt rá a pékségben. Erre kellett koncentrálnia, és úgy vélte, ha Noah nem akar az élete része lenni, azzal a férfi veszít, nem pedig ő. Csak legalább ne fájna úgy a szíve!

Amikor négy nappal később Noah kiszállt a terepjárójából, leghőbb vágya az volt, hogy lezuhanyozhasson. A ragyogó, kora nyári időben alaposan megizzadt, noha máskor igazán élvezte az erdőjárást. Különösen mivel a *United States Forest Service*-nél töltött első éveiben több időt kellett töltenie értekezleteken és konferenciákon, mint kint a szabadban.

Az utóbbi napokban viszont hiába vette körül a természet, nem bírt megszabadulni gondjaitól. Főleg Katie-t nem tudta elfelejteni: a mosolyát, elnyíló, telt ajkát, sóhajait és apró sikolyait, míg ő ölelte. Még a vaníliaillatát is ott érezte az orrában.

Beszélnie kellett volna vele, vagy legalább egy cédulát hátrahagyni, mielőtt hajnalban eljött tőle. Igaz, kétszer is nekifutott, hogy ír egy pár sort, de a megszólításnál nem jutott tovább.

Nem lett volna szabad engednie a vágyának, mert a lány nyilvánvalóan többet akar, mint amennyit ő adni képes. Talán ez a menekülés is a gyávaságából fakadt. Talán azt akarta mindkettejüknek bebizonyítani, hogy a legjobb szándéka ellenére sem képes megváltozni. Mindenesetre bánta már, hogy így viselkedett, és attól tartott, elveszíti Katie barátságát. Ezért úgy döntött, mihelyt lezuhanyozott, felkeresi, hiszen magyarázattal tartozik neki.

– Olyan bűdös is vagy, ahogy kinézel?

A hangra Noah megfordult, és ekkor vette észre, hogy Logan Travers jön ki a házból.

– Az elég valószínű – felelte, aztán kivette hátizsákját a kocsiból.

Kutyája szinte kirobbant mögüle, odafutott Loganhoz, és a hátára hengeredve felkínálta hasát egy kis vakargatásra.

– Valakit nagyon boldoggá tettél – jegyezte meg Logan, miközben eleget tett a szuka néma felszólításának.

Noah először nem is értette, ki lenne az a szerencsés, akit ő boldoggá tud tenni, aztán rájött,

hogy Taterről van szó.

- Szeret az erdőben kóborolni.
- Ezért illik ez a kislány annyira hozzád.

Noah elhúzta a száját. Nem úgy, mint a kétlábú nők, gondolta, akiket előbb-utóbb mindig elszomorított.

– Köszönöm, hogymegszállhattam a garázslakásban – mondta. – Később majd összecsomagolok, és kiköltözöm anyámhoz a farmra. Tudod, holnap operálják.

Logan bólintott.

– Már megszerveztem a napomat, hogy veled lehessen a váróban.
– Köszönöm, de fölösleges – mondta könnyedén Noah, jóllehet nagyon is izgult édesanyja ötórásra tervezett műtétje miatt. – Biztos van jobb dolgod is, mint hogy egész nap a kórházban ücsörögj.

– A barátod vagyok – szögezte le Logan, majd megemlítette a két testvérét: – Ahogyan Josh és Jake is az, mégpedig nem csak akkor, ha közösen elmegyünk inni egy sört. Bármikor valami baj van, mindannyian ott állunk melletted.

– Értem. – A barátai szemében Noah jópofa, laza fickó volt, és ő szerette is, ha így gondoltak rá. Valójában azonban ezzel a viselkedéssel próbálta kicsit távol tartani magától az embereket, nehogy csalódást okozzon, vagy megbántsa őket. Most viszont egyszeriben világossá vált számára, hogy nem lesz jó egyedül lennie, amikor az élet egy ilyen nehéz helyzetbe sodorja. – Oké, reggel jelentkezem, és folyamatosan értesítelek a fejleményekről. De örülnék, ha tényleg beugranál a kórházba.

– Megbeszéltük – csapott a vállára Logan, aztán beült a furgonjába.

Noah nagyot sóhajtott. Ezúttal nem menekülhet el. Egyrészt az anyjának szüksége van rá, másrészt tíz éve megígérte az apjának, hogy vigyáz a hátramaradt családjára. Eddig csak kisebb szerelőmunkákat kellett végeznie a farmon, most viszont ennél többre lesz majd szükség. Sőt az erdőben töltött napok alatt arra is rájött, ki az, akit a leginkább szeretne ehhez segítségül hívni.

Amint lezuhanyozott és átöltözött, azonnal kocsiba vágta magát, hogy mielőbb az *Édes élet*be érjen. A szokásos, reggeli nagy sor a pult előtt mostanra elfogyott, de azért az asztaloknál ült néhány család vagy párocska, köztük turisták is. Megint csak bebizonyosodott, mennyi előnnyel jár, hogy Crimson közel fekszik a felkapott üdülővároshoz, Aspenhez, valamint hogy Colorado egyik legszebb völgyében helyezkedik el.

Katie a pult előtt állt, és épp az egyik süteményes kirakat fölé hajolt. Térdig érő farmerszoknyát, türkizkék gumipapucsot és fehér pólót viselt, fölötte pedig egy virágmintás kötényt.

Noah legszívesebben megsimogatta volna a combját, de biztos volt benne, hogy ezt most a lány igencsak helytelenítené. Katie a haját laza csomóba tekerte, néhány tincs viszont szabadon hullott a homlokába. Közelebről a samponja illatát is érezni lehetett, és Noah ettől még csábítóbbnak találta, hogy hozzáérjen. Ujjával megcirógatta hát a nyakát.

– Szia, édes! – súgta a fülébe.

– Mi a... – Katie megpördült, elkapta a férfi ujját, és úgy hátrahajlította, hogy Noah fölszisszent.

– Én vagyok az, Katicabogár.

– Tudom. És ne nevez se Katicabogárnak, se édesnek! – Katie közelebb hajolt a férfihoz. – Nem érdekelnek a béna kifogásaid; szemét módon viselkedtél. Barátok voltunk, de most... – Újra a sütemények felé fordult. – A rendeléseket Leila veszi fel. Ha akarsz valamit, fáradj oda hozzá!

– Azért jöttem, mert veled akarok beszélni.

Katie azonban hátrament a pult mögé, összefonta a karját melle előtt, és láthatóan forrt benne a harag.

– Engedd, hogy megmagyarázzam! – erősködött Noah.

– Ismerlek, úgyhogy semmit sem kell megmagyaráznod. Tudhattam volna, hogy ez lesz, de ne izgulj, megtanultam a leckét.

– Nem úgy van, ahogy gondolod. – A férfi ügyet sem vetve a két kolléganőre, akik szintén a pult mögött álltak, odament a lányhoz. – Az, hogy együtt lehettünk...

- Ne itt! – suttogta fojtott dühvel Katie.
- Addig nem megyek el, amíg nem beszélsz velem.

A lány bosszúsan maga után húzta Noah-t a konyhába vezető lengőajtón át. Az utolsó négy napban volt ideje felkészülni erre a beszélgetésre. Csak azt nem tudta, akarja-e majd a férfi egyáltalán szóba hozni azt az estét, vagy úgy fog tenni, mintha mi sem történt volna. Nos, ez utóbbi talán jobb lett volna, mert ahogy ez a szélhámós gazember most megérintette, ő menten elolvadt. Muszáj tehát rövidre zárnia a dolgot.

Mihelyt az ajtó becsukódott mögöttük, elengedte a férfit, és a nagy munkaasztal túlsó oldalára állt.

Meglepő módon Noah idegesnek tűnt, pedig máskor sosem látszott annak – különösen nők társaságában nem.

– Sajnálom – mormolta.

– Oké. – Katie erős késztetést érzett, hogy valamit csináljon a kezeivel, és ha már a férfit nem simogathatta, elkezdte ide-oda rámolni a tálakat és konyhaeszközöket.

– Ennyi?

– Igen, Noah. Sajnálod, vagyis nem akarsz, hogy haragudjak. Oké, én elfogadtam a bocsánatkérésedet, most pedig mehetsz.

– És ha nem akarok?

– Érdekes, legutóbb nem ragaszkodtál annyira ahhoz, hogy velem maradj – ironizált Katie.

– Mennyit vártál, miután elaludtam, hogy kilopózz? – Mivel választ nem kapott, felpaprikázva folytatta: – Tíz percet? Vagy talán jó, ha ötöt?

– Nem lopóztam ki. Korán kellett kelned, és nem akartalak felébreszteni. – Noah az asztalnak támaszkodva előrehajolt. – Te pedig tudtad, hogy négy napra elmegyek körülnézni az erdőben.

Katie-t megcsapta a másik friss illata. Minden ízében vonzotta ez a férfi. Még az az apró kis forradás is tetszett neki, amelyet az arcán fedezett fel, és amelyet bizonyára egy felcsapódó ág okozott az erdőben. Szerette volna megérinteni, és egyúttal oldani a szemmel látható feszültségét, mégsem tehette. Nem gyengülhetett el.

– Persze, tudtam, ennek ellenére csalódást okoztál... – Bár észrevette, hogy a férfi szája körül megvonaglik egy izom, még nem fejezte be. – Mindenekelőtt mégis magamra haragszom. Tisztában vagyok veled, hogyan bánasz a nővel, és nem lett volna szabad azt várnom, hogy majd velem kivételt teszel.

Noah megcsóválta a fejét.

– Veled minden egész má...

– Ugyan, hagyd már! – emelte fel elhárító mozdulattal a kezét Katie. – Túl régóta vagyunk barátok ahhoz, hogy hazudjunk egymásnak. Egyetlen éjszaka volt, és jó volt.

Noah felhúzta a szemöldökét.

– Rendben, elképesztően jó – helyesbített a lány. – Emellett pedig valószínűleg pont ez hiányzott neked, hogy az önbizalmamat helyrebillentsem.

– Az önbizalmadat?

– Igen. – Katie törte a fejét, hogyan tudná megfogalmazni azt, ami kettejük közt történt, anélkül hogy elárulná az igazi érzelmeit. – Az a helyzet, hogy... régóta nem feküdtem már le senkivel. Őszintén szólva kicsit ideges is voltam, hogy mi lesz, de végül megnyugodtam – erőltetett ragyogó mosolyt az arcára.

– Azt akarsz mondani, hogy egyfajta próbamenetet csináltál?

– Pontosan. Hogy felkészüljek az igazira.

Noah rámeredt a lányra.

– Mert velem nem volt igazi?

– Nézd, én szeretnék egy férjet, akivel családot alapíthatok. Számomra az az igazi megoldás. Az elképesztően jó szex nem elég.

– Csak erre voltam jó?

– Te se akarsz mást – vont a vállát Katie. – Igaz? – Igyekezett hitelesen eljátszani a

szerepét, de azért elrejtette ökölbe szorított kezét, nehogy a férfi lássa, mennyire feldúlt. Minthogy választ nem kapott, végre elkezdhetett másról beszélni: – Megértem különben, hogy te most nehéz helyzetben vagy. Tegnap meglátogattam édesanyádat.

– Tudom. Beszéltem vele, és elmesélte.

– Aggódik miattad és Emily miatt. Attól tart, megvisel benneteket a betegsége.

– Találkoztál már a húgom fiával, Davey-vel?

Katie bólintott.

– Akkor tisztában vagy vele, hogy Emilynek mennyi gondja van.

– Most már megoszthatja veled.

– Ki fogjuk bírni, mert muszáj. És sajnálom a történeteket. Folyton csalódást okozok azoknak, akik fontosak nekem, és úgy látszik, ezen nem bírok változtatni – kesergett Noah.

– Semmi baj, jól vagyok. Most viszont vissza kell mennem a boltba. Az emberek már így is pletykálnak rólunk.

– Anyám ragaszkodik hozzá, hogy rendezzünk egy családi vacsorát a műtétje előtt, és szerintem te is a család része vagy. Ugye, eljössz este?

– Nem megy – ingatta a fejét Katie, aztán a férfira villantott egy hetyke kis mosolyt. – Randevúm lesz.

Noah ledermedt, aztán mégiscsak viszonzta a mosolyt.

– Megérdemelsz egy rendes pasit. De ha a fickó bármilyen módon bántani próbál, velem gyűlik meg a baja. – Azzal megpaskolta a lány vállát, és kiment.

Katie-nek nagy erőfeszítésébe került, hogy visszanyerje a lelki nyugalma. Azzal vigasztalta magát, hogy túl idős már a tinilányos álmodozáshoz. Évekig szerelmes volt Noah-ba, és csak annyit ért el, hogy egy szenvedélyes éjszaka után újra egyedül maradt. Sosem lesz már olyan a barátságuk, mint korábban volt, szerelem helyett meg csak szexet kapott. Két szék közt a pad alá esett, pedig tényleg megérdemel egy rendes pasit. Mert hiába hitte, hogy Noah lesz az, ez a férfi nem veszi őt komolyan. Akkor viszont előre kell néznie.

– Noah, kérsz még salátát? – Meg Crawford meg sem várta a fia válaszát, máris felpattant.

– Ül le, anya! Nem kellene annyit dolgoznod. Legalább a műtét előtti estén pihend ki magad!

Az asszony csak legyintett.

– Fogok még eleget pihenni utána. Szeretnék gondoskodni rólatok... – Egy pillanatra elnémult, mert érezte, hogy közel áll a síráshoz. – Meg akarom köszönni, hogy eljöttetek, és sajnálom, hogy a terhetekre vagyok.

Noah elszorult szívvel hallgatta. Mindig is az anyja tartotta össze a családot, és az apját is ő ápolta halála napjáig. Bármilyen nehezére esett újra a szülei házában laknia, tudta, hogy sokkal többel tartozik az anyjának, mint amennyit egy nyár alatt visszaadhat neki.

Emilyre pillantott, aki az asztalnál csöndesen üldögélő, négyéves fiát tartotta szemmel. Valami nem stimmel velük. Mióta az esztét tudta, a húga volt a családban a leoptimistább, és rendes körülmények között már rég közbeszólt volna, hogy belőlük ugyan ne csináljon gondot a mamájuk.

– Itt akarunk lenni veled, anya, és ez nem jelent valami büntetést. Nem vagy a terhünkre – felelte Noah, ám közben arra gondolt, hogy bár a sebész szerint nem lesz probléma a műtéttel, mindig adódhatnak váratlan komplikációk. Ennek ellenére megpróbált vidámnak és nyugodtnak mutatkozni. – Minden rendben lesz. Igaz, Emily?

A húga összerezte, és a tekintete Megre siklott.

– Meglásd, gyorsan túl leszel az egészen, anya – szólalt meg –, mi pedig örülünk, hogy itt tölthetünk egy nyarat. Ugye, kicsim? – fordult a fia felé, és gyengéden megborzolta amúgy is kócos üstökét.

– Mehetek játszani, mami? – kérdezte a srác mereven a tányérjára bámulva.

Olyan, mint az apja, gondolta Noah, jöllehet a sógorával, Henry Whitakerrel mindössze egyszer találkozott Bostonban, az esküvő napján, négy évvel ezelőtt. Kék szemét azonban a kölyök Emilytól örökölte, és a mosolya... Hoppá! Most tűnt fel neki, hogy amióta megérkezett,

még egyszer sem látta a gyereket mosolyogni.

– De hát szinte hozzá se nyúltál a fasírtához, drágám. Pedig a nagyfi maga csinálta.

– Nem szeretem a fasírtot – nézett föl egy pillanatra Davey.

– Semmi baj, menj nyugodtan játszani! – öltötte gyorsan magára Noah a jóságos nagybácsi szerepét. – Ha később megéhezel, majd csinállok neked egy sajtos szendvicset.

Még mielőtt a húga közbeszólhatott volna, a kisfiú fürgén leszállt a székről, és már el is tűnt.

– Nem élhet sajtos szendvicseken – dohogott Emily, és fáradtan sóhajtott egyet.

– Amikor még kicsi voltál, te is csak azokat a gyorséttermi csirkefalatokat akartad megenni. Vannak ilyen korszakok egy gyerek életében – mondta Meg.

– Itt nem erről van szó, anya. Te is tudod... – kezdte Emily, aztán a bátyjára nézett, és nyomban elhallgatott.

– Mit tud anya? – fogott gyanút Noah. – És mi az, amit nekem nem szabad az orromra kötni? Lehet, hogy Davey-nek honvágya van?

– Nem.

– Akkor mi a baj? – tette le a villáját Noah. – Tavaly nyár óta nem láttalak benneteket, de Davey nagyon megváltozott. Minden rendben van közted és Henry közt?

Emily leverten csóválta a fejét.

– Nagyjából fél éve Davey nem fejlődik úgy, mint a többi, vele egykorú gyerek. Érzékszervi problémái vannak, továbbá nyelvi és kapcsolatteremtési nehézségei. El akartam vinni egy szakorvoshoz, hogy segítsen, és ha baj van, időben beavatkozzunk. De Henry megtiltotta.

– Miért?

– Szerinte Davey szándékosan csinálja ezt. Úgyhogy elkezdett kiabálni vele, és folyton büntette. Kényszeríteni akarta, hogy olyan legyen, mint a többiek, csak hogy ő más. Gondolom, te is látod rajta.

– Azt látom, hogy te csodás anya vagy, és imádod a fiadat. De mi van a házasságoddal? Hiszen szeretted Henryt.

– Valamikor – sóhajtott letörten Emily. – Csak hogy el sem tudod képzelni, mi lett volna, ha velem maradok. Henry jövőre kongresszusi képviselő akar lenni, és mivel a családjában persze tökéletes, ezt várja el a gyerekeitől is. Képtelen volt kezelni Davey fejlődési zavarait, úgyhogy el kellett hoznom tőle a gyereket, ha meg akartam védeni. Egy hónapja el is váltunk.

Noah elhűlve meredt az anyjára.

– Te mióta tudod?

– Mindössze két hete.

– És egyikőtök se akarta elmondani nekem?

Anya és lánya egymásra nézett.

– Tudtuk, hogy sok dolgod van, és még az sem biztos, hogy itt töltheted a nyarat – szólalt meg az asszony. – Igyekeztünk megkímélni.

Noah felállt, aztán idegesen ide-oda járkált a szobában.

– Nekem kell megkímélnem benneteket. Apa megkért, hogy vigyázzak rátok.

– Apád nem úgy értette... – próbálta lecsillapítani Meg Crawford, ám Noah közbevetéssel:

– Ne akard elmagyarázni, hogy értette! Én voltam akkor velem.

És valóban ekkor beszéltek egymással utoljára, mielőtt az apja odahaza meghalt volna. Noah-t a szülői házában minden rá emlékeztette, és épp azért keresett mindenféle kifogásokat – munka, utazás, barátok meglátogatása –, hogy minél kevesebb időt kelljen itt töltenie. Vagyis nyilván nem Katie volt az egyetlen, akivel szemben gyáván viselkedett.

– Itt vagyok, és itt is maradok – folytatta. – Nem kell kímélnetek. Mi hárman összetartozunk, és együtt csinálunk végig mindent. – Édesanyja ekkor felállt, és odament hozzá, mire Noah a karjába zárta. – Gyere ide te is! – kérte a húgát, aztán őt is magához ölelte. – Kétségtelenül sok hibát követtem el, ismerte el magában, de legalább elég okos vagyok, hogy tanuljak belőle. Mindjárt az első lecke pedig az, hogy nem szabad elszaladni, ha a dolgok rosszra fordulnak. – Együtt sírunk, együtt nevetünk – ígérte szeretteinek, és érezte, hogy a két nő könnyei végigfolynak a mellkasán.

– Jó volt veled ma este.

Katie vetett egy oldalpillantást a kormány mögött ülő férfira.

– Nekem is – mondta. – És persze köszönöm a vacsorát.

– Elkísérlek az ajtódig – mosolygott rá a partnere.

– Nem szüksé... – kezdte volna Katie, Matt Davis azonban már ki is szállt városi terepjárójából. Egyébként a középiskola igazgatójának volt az asszisztense, emellett pedig az úszócsapat edzője. Kedves fickó, gondolta a lány, és úgy érezte, igazán jól sikerült a randevújuk.

Matt Kaliforniából jött, és csak nemrég költözött Crimsonba. Katie telefonszámát Oliviatól kapta meg, aki a lány egyik legjobb barátnője volt, mivel vele és a férjével, Logan Traversszel, együtt jártak hegyet mászni.

A jóképű pasi figyelemre méltó testfelépítéssel rendelkezett, nem utolsósorban nyilván azért is, mert húszévesen már komolyan atletizált, később pedig egy rövid ideig edzősködött az apja San Diegó-i fitnesztermében. Bizalomgerjesztő volt, és megbízhatónak tűnt, noha vacsora közben mesélt néhány olyan viccet, amelyekből arra lehetett következtetni, hogy nem veszi túl komolyan az életet.

Katie-nek kifejezetten tetszett, még ha nem is bizsergett tőle a teste, mint Noah közelében. De jobb is volt így, tekintve, hogy nem pusztító szenvedélyt keresett, hanem egy rendes férfit, akivel nyugodtan leélheti az életét. Már az első randevú után úgy vélte, Matt alkalmas lehet erre.

A férfi ezalatt megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtót Katie-nek. Akár egy úriember! – gondolta a lány, és újabb nagy piros pontot írt be neki a fejében.

Ahogy közeledtek a verandához, amelyen égve hagyta a villanyt, megállt a felvezető lépcső előtt. Azt fontolgatta, behívja-e a férfit egy italra. Természetesen minden hátsó gondolat nélkül, pusztán mert rokonszenvesnek találta. Valami azonban arra készítette, hogy inkább ne tegye.

– Hát akkor még egyszer köszönöm – nyújtotta ki a kezét, amelyet Matt meg is szorított.

– Remélem, megismételjük ezt az estét – mondta közben.

Ekkor a közelből egy kutya halk vinnyogása ütötte meg Katie fülét, mire hátrahőkölve fürkészni kezdte a ház melletti sötét bokrokat. Matt félreérthette a mozdulatot, mert tüstént elengedte a kezét, és csalódottan nézett rá.

– Ha nem akarod...

– Dehogynem! Már úgy értem, a randevút – tette hozzá gyorsan a lány.

A férfi arca felderült, és kezét Katie vállára tette, aztán odahajolt hozzá.

Katie automatikusan lehunyta a szemét, ám azonnal ki is nyitotta, mivel a ház melletti kuka nagy zajjal felborult.

Matt ellépett tőle.

– Megnézzem, mi volt az?

A lány semmiképpen nem akarta, hogy Matt felfedezze, mi, illetve ki bújt meg a sötétben. Elég, ha ő gyanította...

– Nem kell. Biztos csak a szomszéd kutyája randalírozik. Jobb, ha én most már bemegyek, mert holnap korán kezdek a pékségben.

– Szép esténk volt. Hamarosan jelentkezem – búcsúzott el a férfi, és megvárta, míg Katie felmegy a lépcsőn, majd beszállt a sportos autójába.

Katie még integetett neki, és csak akkor szólalt meg, amikor már nem látta a kocsit.

– Előjöhetsz! – kiáltotta idegesen.

Előbb Tater szaladt fel farkcsóválva a verandára, aztán Noah is csatlakozott hozzá, és felérve nekitámaszkodott a fakorlátnak.

– Félsz közelebb jönni? – Katie már a kutya füle tövét vakargatta, amiből világossá vált, hogy nem őhozzá beszél.

– Ha akarod, elmehetek – felelte mély hangján a férfi, és a lány önmagában ettől megborzongott.

Ránézni pedig már nem is mert Noah-ra, elvégre úgy döntött, hogy a jövőben más pasikkal fog foglalkozni.

– Szóval mit csinálsz itt? – érdeklődött színlelt tárgyilagossággal.
– Megvédelek.
– Tényleg? – nevette el magát Katie, és a kutya mellett felegyenesedve a férfira emelte tekintetét.
– És épp attól a kedves pasitól védenél meg, aki komolyan érdeklődik irántam? – Azzal az ajtó felé indult, és kezét a kilincsre tette. – Nézd el nekem, ha nem köszönöm meg! – vetette hátra.

Noah odalépett mellé, és megfogta a csuklóját.

– Sajnálom – suttogta, de mivel a lány szabadulni próbált, rögtön el is engedte. – Tényleg csak meg akartam győződni róla, hogy minden rendben van veled.

– Miért ne lenne?

– Nem tudom – túrt a hajába tanácstalanul Noah. – Nem voltam igazán jó barátod, és azt is elmondtam, hogy nem adhatom meg neked, amire vágysz. De rossz látni, mennyire egyedül vagy.

Éles fájdalom hasított a lányba, és tekintete hirtelen találkozott Noah gyengéd, együttérző pillantásával. Alig bírta visszafojtani a könnyeit. Merthogy Noah rájött, mi a legnagyobb bánata, amelyet mindenki más elől el tudott titkolni: bármilyen sok dolga volt, bármennyi embernek segített napközben, a nap végére mindig egyedül maradt. Ráadásul attól félt, csak azért kedvelik, mert segítőkész és képes hasznossá tenni magát. Bár tisztában volt vele, hogy ez a félelem megalapozatlan, mégsem tudott szabadulni tőle.

Noah fel-alá járkált.

– Mikor láttad utoljára a szüleidet? – tette fel a kérdést, mintha csak a lány fejébe látna.

– Két éve, nyáron, amikor megálltak Denverben. Apám épp befejezett egy Ironman versenyt Európában.

– Crimsonba nem is jöttek el?

– Nem. Apám tartani akarta az edzéstervét. Még mindig részt vesz különféle versenyeken, noha egyre több időt tölt profi sportolók felkészítésével. Nagymamám temetése óta nem járt itt, ahogy persze anyám sem.

– Akkor hát senki sem látta a családotból, milyen sikeres a pékséged?

– A bolt már akkor is jól ment, amikor még a nagyi vezette.

– Nem olyan jól, mint ma. Van fogalmuk erről a szüleidnek?

– Ők arra biztattak a nagymamám halála után, hogy adjam el az örökségem. Mint tudod, anyám sosem szerette ezt a boltot. Úgy vélte, nem jó, ha folyton kísértésnek vagyok kitéve ennyi édesség közt. Félt, hogy megint elhízom.

– Egyáltalán nem voltál kövér – ellenkezett Noah.

Katie elfojtott egy mosolyt.

– Nem emlékezhetsz rá, hogy néztem ki, amikor Crimsonba költöztünk. Addigra már teljesítettem a szüleim által előírt fogyókúra terv felét, te pedig Torival jártál.

– Nagyon is jól emlékszem, de sosem láttalak kövérnek.

– Valójában nemigen vettél rólam tudomást – vágott keserű fintort Katie.

Mintha én nem tudnám! – gondolta Noah nem kis lelki-furdalással.

– Oké, idióta voltam. De tényleg szeretném, ha boldog lennél. Azért jöttem ide, mert... – Itt elakadt a hangja, aztán mégis folytatta: – Valószínűleg nincs jelentősége számodra, de most tényleg jó barátod akarok lenni. Még akkor is, ha ez abból áll, hogy górcső alá veszek egy pasast, akivel randevúzol. – Mivel látta, ahogy a lány rosszállóan felvonja szemöldökét, gyorsan hozzáfűzte: – Matt Davis rendes fickó.

– Honnan tudod a nevét?

– Érdeklődtem – vont a vállát Noah. – Sajnálom, ha az estétek miattam nem tartott tovább... Meg azt is, hogy mindig olyan dolgokat csinálok, amiért bocsánatot kell kérnem. – Apró félmosoly jelent meg az arcán. – Hát akkor jó éjt, Katie!

– Noah? – szólt utána a lány, olyan gyengéd hangon, hogy a férfi legszívesebben könnyörögni kezdett volna, adjon neki még egy esélyt. – Imádkozni fogok holnap az édesanyádért... és érted.

Noah egészen elérékenyült. Gyorsan biccentett, és szinte elmenekült Katie közeléből, aki olyan kedves volt hozzá.

Odahaza dermedtő csönd fogadta. Anyja és Emily meg a fia már lefeküdtek, így aztán ő ki volt szolgáltatva az emlékeinek és zaklatott gondolatainak, melyeket az utóbbi tíz évben mindenáron el akart hessegetni magától. Leginkább úgy, hogy rengeteget dolgozott, szabadidejében pedig haverokkal és különféle nőkkel vette körül magát.

Mindig kapható volt egy kalandra, amíg a dolog nem fordult komolyabbra. És ez az életstílus kihatott a Katie-hez fűződő barátságára is. A lánynak olyan elvárásai voltak, amelyeknek ő nem tudott megfelelni. Egyszerűbb volt hát távolságot tartania tőle.

Most viszont nem futhat el. Crimsonban kell maradnia egész nyáron, és kihasználni ezt a lehetőséget, hogy olyan férfivá váljon, akit a nők nem csupán felszínes kalandra, hanem egy életre szóló kapcsolatra is alkalmasnak találnak. Nem tudta, sikerülhet-e ez neki, csak azt, hogy mindenképpen meg fogja próbálni.